

Володимир Олексійович Бобров

(1943–2014)

28 вересня 2014 р. помер видатний український учений-кардіолог, організатор кардіологічної служби, член-кореспондент НАН і НАМН України, заслужений діяч науки і техніки України, доктор медичних наук, професор Володимир Олексійович Бобров.

Володимир Олексійович народився 8 січня 1943 р. у м. Запоріжжя. У 1966 р. закінчив Дніпропетровський державний медичний інститут і почав працювати в Запорізькому медичному інституті асистентом, згодом став доцентом. Після успішного захисту докторської дисертації обійняв посаду завідувача кафедри, а невдовзі – проректора Запорізького інституту вдосконалення лікарів ім. М. Горького. У 1985 р. В.О. Бобров очолив кафедру кардіології Київського інституту вдосконалення лікарів (з 1993 р. – кафедра кардіології і функціональної діагностики Національної медичної академії післядипломної освіти ім. П.Л. Шупика), якою керував до 2012 р. Водночас він обіймав низку важливих посад: у 1985–1990 рр. – головний терапевт, у 1990–1998 рр. – головний кардіолог

МОЗ України; у 1989–1998 рр. – директор Інституту кардіології ім. акад. М.Д. Стражеска. У 1994–1995 рр. В.О. Бобров працював на посаді міністра охорони здоров'я України.

Під керівництвом В.О. Боброва вперше в Україні впроваджено методи внутрішньокоронарного тромболізу та ангіопластики. Саме він запропонував концепцію «аритмогенного серця», яка дала змогу вийти на новий рівень розуміння фундаментальних аспектів патогенезу аритмій і обґрунтувати новітні підходи до стратегії й тактики їх діагностики та лікування.

Багато зусиль Володимир Олексійович докладав для розвитку кафедри кардіології і функціональної діагностики НМАПО імені П.Л. Шупика, здійснював велику лікувально-консультативну роботу в Інституті кардіології

імені М.Д. Стражеска НАМН України, низці медичних закладів Києва та України, був консультантом Державного лікувально-оздоровчого управління.

В.О. Бобров був членом Європейського товариства кардіологів, Європейської асамблеї кардіологів, Ради з клінічної кардіології Американської асоціації серця, академіком Нью-Йоркської академії наук та Міжнародної академії інформатики при ЮНЕСКО.

У вересні 1993 р. завдяки зусиллям В.О. Боброва – тодішнього голови президії правління – Українське наукове товариство кардіологів стало повноправним членом Європейського товариства кардіологів. З 1994 р. саме з ініціативи Володимира Олексійовича з'явився «Український кардіологічний журнал». На посаді головного редактора В.О. Бобров доклав колосальних організаційних зусиль для своєчасного виходу та забезпечення найвищого наукового рівня першого рецензованого кардіологічного видання в Україні у перші, найскладніші роки його існування.

У доробку В.О. Боброва – понад 1000 наукових праць (близько 220 з них надруковано за кордоном), зокрема 50 монографій, посібників і програм для післядипломного навчання лікарів-терапевтів і кардіологів, 87 методичних рекомендацій, 30 патентів на винаходи.

Під керівництвом Володимира Олексійовича підготовлено 32 доктори і 78 кандидатів медичних наук. Він створив відому в Україні й за кордоном кардіологічну школу.

Плідну наукову і педагогічну діяльність Володимира Олексійовича відзначено званням «Заслужений діяч науки і техніки України» (1990), премією ім. М.Д. Стражеска НАН України (1994).

Володимир Олексійович пішов з життя на 72-му році життя після тривалої тяжкої хвороби. Наукова й медична спільнота України, колеги та численні учні глибоко сумують за видатним ученим, талановитим керівником, яскравою особистістю. Асоціація кардіологів України та редакційна колегія журналу «Український кардіологічний журнал» висловлюють щире співчуття дружині, доньці, рідним, близьким і колегам покійного.